

# Oorlogsvluchtelingen uit de Betuwe 1944-1945 (Naschrift)

Marc VAN TRIMPONT

Het artikel *Honderden Nederlandse oorlogsvluchtelingen uit de Betuwe vonden een thuis in Geraardsbergen*, verschenen in het nummer 264 (november/december 2015) genoot heel wat aandacht vooral dan vanwege mensen die als kind de gebeurtenissen van toen hebben meegemaakt en vandaag ca. 80 jaar oud zijn. Een paar staken hun verontwaardiging niet onder stoelen en banken wanneer ze het hadden over de afbraak van het voor de jongeren onbekende gedenkteken in Goferdinge, een dankbaar geschenk nota bene van de Goferdingse Betuwenaren. Vervolgens was er de vraag van enkele geïnteresseerden naar de naam van “hun” evacuees. Bovendien bracht ons artikel bij sommigen weg gewaande herinneringen opnieuw tot leven. Dit was bijvoorbeeld het geval bij de 82-jarige Maria Broodcoorens uit de Penitentenstraat in Geraardsbergen die, nadat ze alles had gelezen, spontaan vrije loop liet aan haar ontboezemingen. Ze geven op een treffende wijze de denk- en leefwereld weer van het kleine meisje van toen en dit tegen de achtergrond van die plotse aanwezigheid van vreemden in het straatbeeld van elke dag. Lees hier met ons:

*“In verband met het artikel in Gerardimontium nr. 264 over de Nederlandse oorlogsvluchtelingen die in 1945 in Geraardsbergen verbleven herinner ik mij nog dat er bij ons op school (Instituut Maria-Jozef-Zusterhuis) ook*

*Nederlandse kinderen waren. Op 13 mei 1945 deden we onze plechtige communie in de St.-Bartholomeuskerk op de Markt en er waren ook enkele Hollandse kinderen bij. Zo herinner ik mij Treesje de Vries. Zij mocht op de eerste stoel van de eerste rij zitten en wij keken daar naar op. Treesje verbleef denk ik bij een familie in de Kattestraat. En dan is er nog een Jan wiens familienaam ik niet meer weet. Het was een magere ernstige jongen met een brilletje. Hij verbleef in de St.-Annastraat bij de familie Dierickx, misschien nog met andere kinderen. Wij woonden ook in de St.-Annastraat en na schooltijd speelden we allemaal samen straat, zo kenden we elkaar. De dag van mijn communie ging ik in mijn lang wit kleed, samen met mijn ouders naar de kerk. En plots kwam Jan naar me toe en gaf mij een hand en zei op zijn Hollands ‘Hartelijk gefeliciteerd’. Ik had deze uitdrukking nog nooit gehoord. Wij zeiden proficiat, maar ik vond dat leuk en dat is me altijd bijgebleven. Een paar dagen later, de oorlog was dan voorbij, waren de Hollanders weg. Wij hebben er nooit nog iets van gehoord en het leven ging verder. Maar dan lees ik de reportage en zie 70 jaar later dacht ik weer aan Treesje en Jan. Het zullen intussen ook tachtigers zijn en ik vraag mij af wat er van hen geworden is. En als ze nog leven hoop ik dat het hen goed gaat.”*